

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 3, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1894](#) 12-12-2025

Roebia Zorg Dienst Verlening/De Vries q.q.

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:31](#) 06-01-2026

Toekenning billijke vergoeding aan ontslagen bestuurder

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:8101](#) 16-12-2025

Tennisvereniging Heino/(oud-)Bestuurders

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:3042](#) 13-11-2025

Wanbeleid Landgoed Den Alerdinck II

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2538](#) 16-09-2025

Bestuurder/Medeaandeelhouders en vennootschap

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2312](#) 26-08-2025

Curator pro se/Bestuurder van Easy Moves B.V.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2267](#) 27-06-2025

Enquête Steenfabriek De Rijwaard - tweedefasebeschikking OK na cassatie en verwijzing

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2783](#) 29-04-2025

Bestuurder van transportbedrijf Insa-IF/El Houzi q.q.

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:343](#) 02-01-2026

Stichting Sociaal Fonds Particuliere Beveiliging/Bestuurder van De Grote Broer B.V. c.s.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12772](#) 03-09-2025

Curator/Santiflo c.s.

RECHTSPRAAK

Bestuurder/Medeaandeelhouders en vennootschap

Een aandeelhouder die tevens statutair bestuurder is, vordert vernietiging van het besluit waarbij zij als bestuurder is ontslagen. Zij stelt dat het ontslagbesluit is genomen in strijd met wettelijke bepalingen en met de redelijkheid en billijkheid. Daarnaast vordert zij verklaringen voor recht over het bestaan en de voortduring van een managementovereenkomst met de vennootschap. Volgens de vennootschap is het ontslag gerechtvaardigd, omdat de bestuurder heeft geweigerd mee te werken aan een voor de onderneming noodzakelijke financiering. Het hof oordeelt dat het ontslagbesluit niet vernietigbaar is. Wel oordeelt het hof dat tussen de vennootschap en de bestuurder een managementovereenkomst bestaat die door het ontslag niet is geëindigd en die niet rechtsgeldig is opgezegd.

Feiten en geschil

[B.V. 1] ('de Bestuurder') is aandeelhouder en statutair bestuurder van [B.V. 4] ('de Vennootschap'). De overige aandeelhouders en medebestuurders zijn [B.V. 2] en [B.V. 3] (gezamenlijk: 'de Medeaandeelhouders').

De Bestuurder verricht haar bestuurstaken op grond van een managementovereenkomst met de Vennootschap. Volgens de Bestuurder is een jaarlijkse managementvergoeding overeengekomen, die door verrekening in rekening-courant wordt voldaan. De Medeaandeelhouders betwisten het bestaan dan wel de voortduring van deze managementovereenkomst.

De algemene vergadering van de Vennootschap besluit tot ontslag van de Bestuurder. De Bestuurder vordert vernietiging van dit ontslagbesluit op grond van artikel 2:15 lid 1 sub a en sub b BW. Daarnaast vordert zij verklaringen voor recht over het bestaan en de voortduring van de managementovereenkomst.

De rechtbank wijst de vordering tot vernietiging van het ontslagbesluit af en wijst de vordering met betrekking tot de managementovereenkomst toe. De Bestuurder stelt hoger beroep in.

Strijd met wettelijke bepaling (art. 2:15 lid 1 sub a BW)

De Bestuurder stelt dat het ontslagbesluit is genomen in strijd met artikel 2:227 lid 7 BW, omdat zij onvoldoende gelegenheid zou hebben gehad haar raadgevende stem te gebruiken. Het hof stelt voorop dat deze bepaling ertoe strekt dat bestuurders aandeelhouders kunnen informeren en adviseren over de voorliggende besluiten. Doorslaggevend is of de Bestuurder daartoe voldoende gelegenheid heeft gekregen, niet of daar ook daadwerkelijk gebruik van is gemaakt.

Het hof stelt vast dat de Bestuurder tijdig is uitgenodigd voor de algemene vergadering en vooraf op de hoogte was van het voorgenomen ontslag. Tijdens de vergadering heeft zij haar standpunt kunnen toelichten. Dat het ontslag reeds eerder ter sprake is gekomen, betekent niet dat zij haar raadgevende stem niet effectief heeft kunnen gebruiken. Het hof oordeelt dat het ontslagbesluit niet in strijd is met artikel 2:227 lid 7 BW.

Redelijkheid en billijkheid (art. 2:15 lid 1 sub b BW)

De Bestuurder voert aan dat het ontslagbesluit in strijd is met de redelijkheid en billijkheid, omdat de aan het ontslag ten grondslag gelegde redenen feitelijk onjuist zouden zijn en onvoldoende rekening is gehouden met haar belangen. Zij zou ten onrechte verantwoordelijk worden gehouden voor problemen rond financiering en herstructurering.

Het hof stelt voorop dat bij de toetsing aan artikel 2:15 lid 1 sub b BW terughoudendheid past. De maatstaf is of de algemene vergadering alle relevante belangen naar redelijkheid en billijkheid heeft afgewogen.

Vast staat dat tussen de Bestuurder en de Medeaandeelhouders verschil van inzicht bestond over financiering en herstructurering. Het hof acht van belang dat de Bestuurder bij deze discussies is betrokken en dat hierover met haar is gesproken. Het hof weegt mee dat de Bestuurder akkoord zegt te gaan met deze structuur, maar vervolgens weigert de onvoorwaardelijke bankofferte te tekenen. De bank verlangt unaniem commitment; door de weigering komt geen financiering tot stand. Het hof oordeelt dat de Bestuurder daarmee het voortbestaan van de onderneming in gevaar brengt en handelt in strijd met het vennootschappelijk belang. Tegen die achtergrond kan de algemene vergadering, bij afweging van alle betrokken belangen en met inachtneming van de terughoudende rechterlijke toets, in redelijkheid tot ontslag komen. Dat alternatieve financieringsopties mogelijk waren en dat de Bestuurder het oneens was met de gemaakte keuzes op het vlak van bedrijfsvoering, maakt het

ontslagbesluit niet onredelijk.

Het hof concludeert dat het ontslagbesluit niet vernietigbaar is wegens strijd met de redelijkheid en billijkheid.

Managementovereenkomst

Vervolgens beoordeelt het hof of tussen de Vennootschap en de Bestuurder een managementovereenkomst bestaat en of deze door het ontslag is geëindigd. Het hof oordeelt dat uit de door de Bestuurder aangevoerde feiten en overgelegde stukken volgt dat sprake is van een managementovereenkomst, op grond waarvan jaarlijks een managementvergoeding verschuldigd is die door verrekening in rekening-courant wordt voldaan. De betwisting daarvan door de Medeaandeelhouders is onvoldoende onderbouwd.

Het hof onderkent dat ontslag soms doorwerkt in samenhangende overeenkomsten, maar stelt vast dat ook na het ontslag managementvergoedingen zijn voldaan door verrekening in rekening-courant. Dit wijst erop dat de managementovereenkomst is voortgezet.

Dat de Vennootschap later is gestopt met het betalen van de managementvergoeding, betekent niet dat de managementovereenkomst is geëindigd. Een overeenkomst van opdracht eindigt door opzegging of op een andere rechtsgeldige wijze. Gesteld noch gebleken is dat de Vennootschap de managementovereenkomst heeft opgezegd of dat partijen deze in onderling overleg hebben beëindigd.

Slotsom

Het hof bekrachtigt het vonnis voor zover het betreft de afwijzing van de vernietiging van het ontslagbesluit. Het hof verklaart voor recht dat tussen de Vennootschap en de Bestuurder een managementovereenkomst bestaat die niet is geëindigd en op grond waarvan de managementvergoeding verschuldigd blijft zolang de overeenkomst niet rechtsgeldig is beëindigd.

D.L. Westerbeek, februari 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2538

Zaaknummer: 200.338.336_01

Rechters: N.W.M. van den Heuvel, Y.L.L.A.M. Delfos-Roy en M.E.U. Janssens

Advocaten: J.C.T. Papeveld en R.A.C.J. van Kessel

Wetsartikelen: 2:15 lid 1 sub a BW, 2:15 lid 1 sub b BW, 2:8 BW, 2:227 lid 7 BW, 7:408 BW en 6:136 BW

RECHTSPRAAK

Enquête Steenfabriek De Rijwaard - tweedefasebeschikking OK na cassatie en verwijzing

Een langlopend conflict bij een familiebedrijf leidt tot diverse procedures, onder meer bij de OK. Een van de onderwerpen die aan de orde komt, is de wijze waarop de governance is ingericht. De verzoekers stellen zich op het standpunt dat sprake is van wanbeleid doordat de bestuurders van het familiebedrijf weigeren met hen over een wijziging van de governance te spreken en omdat de huidige vormgeving van de governance onvoldoende checks & balances bevat wegens de aanwezigheid van dubbelfuncties. In een eerdere tweedefasebeschikking oordeelde de OK dat het niet in gesprek willen gaan over een wijziging van de governance-structuur niet maakt dat sprake is van wanbeleid. Op het punt van de dubbelfuncties ging de OK (vrijwel) niet in. In cassatie oordeelde de Hoge Raad dat dit ten onrechte niet is gebeurd. Naar het oordeel van de Hoge Raad hebben de verzoekers aan hun stelling dat sprake is van wanbeleid ook ten grondslag gelegd dat de governance tekortschiet wegens een gebrek aan voldoende checks & balances. Naar het oordeel van de Hoge Raad heeft de OK met haar oordeel onvoldoende op dit betoog gereespondeerd. Na cassatie en verwijzing komt de OK in de onderhavige beschikking tot het oordeel dat (i) het handhaven van een situatie waarin meer dan de helft van de STAK-bestuurders een dubbelfunctie vervult weliswaar kan worden gekwalificeerd als een onbevredigende gang van zaken, maar dat een oordeel wanbeleid of onjuist beleid op dit punt te ver gaat en (ii) de redelijkheid en billijkheid, vanwege de gekozen governance, een verhoogde zorgvuldigheidsplicht jegens de certificaathouders met zich brengt.

Feiten

Deze procedure gaat over een beheervennootschap ('Moeder') en haar dochtervennootschap, Steenfabriek De Rijswaard B.V. ('Steenfabriek'). De aandelen in Moeder zijn gecertificeerd en de certificaten worden gehouden door (de kinderen van) drie broers. De enig bestuurder van Steenfabriek, een zoon van één van de broers, is tevens één van de drie bestuurders bij de STAK en ook certificaathouder van Moeder ('de Bestuurder'). De onderliggende verhoudingen tussen enerzijds de Bestuurder en anderzijds (de kinderen van) de broers zijn ernstig verstoord geraakt. Laatstgenoemden voelen zich buitenspel gezet en maken zich zorgen over onder meer de invulling van de governance-structuur van de groep, het functioneren van de STAK als aandeelhouder van Moeder en de informatievoorzieningen van de STAK aan de certificaathouders.

Bij beschikking in 2022 heeft de OK een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van Moeder en Steenfabriek, en een aantal onmiddellijke voorzieningen getroffen. In de tweedefasebeschikking heeft de OK vervolgens (i) geoordeeld dat de gang van zaken rondom de informatieverstrekking aan Moeder's certificaathouders en de benoeming van een tweetal commissarissen bij Steenfabriek getuigt van een onjuist beleid en (ii) het verzoek tot vaststellen van wanbeleid en tot het treffen van voorzieningen afgewezen.

Verzoeksters hebben vervolgens met enkele motiveringsklachten cassatieberoep ingesteld tegen de tweedefasebeschikking. De Hoge Raad heeft deze klachten gegrond bevonden. (Zie over de eerste fase o.a. OR 2023-0120 en over de tweede fase o.a. OR 2025-0092)

Na cassatie en verwijzing hebben Moeder, Steenfabriek en enkele belanghebbenden ('Moeder c.s.') de procedure bij de OK aangebracht. Verzoeksters hebben de OK verzocht alsnog wanbeleid vast te stellen bij Moeder c.s. en bepaalde voorzieningen te treffen.

Kern van het geschil

Het gaat, na cassatie en verwijzing, om de vraag of de governance tekortschiet doordat er door de personele invulling van de personele vennootschappelijke structuur – de dubbele functies – onvoldoende *checks & balances* bestaan die waarborgen dat aan de belangen van de certificaathouders tegemoet wordt gekomen. Bij bevestigende beantwoording van die vraag moet vervolgens worden beoordeeld of het beleid en de gang van zaken bij Moeder c.s., mede in het licht van de beslissingen die in de tweedefasebeschikking niet zijn bestreden, getuigt van wanbeleid en, zo ja, wie daarvoor verantwoordelijk is en of nadere voorzieningen moeten worden getroffen.

Oordeel OK

De OK oordeelt dat:

- iedere rechtspersoon binnen de grenzen van de wet vrij is haar (rechtspersonenrechtelijke) organisatie naar eigen inzicht in te richten;
- er voor de certificering goed verdedigbare gronden bestaan (onder meer het vereenvoudigen van de overdracht van vermogen van generatie op generatie en het bieden van bescherming tegen familieconflicten);
- de omstandigheid dat de voorzitter van de raad van commissarissen van Steenfabriek (de ‘Commissaris’) automatisch een dubbelfunctie vervult (als STAK-bestuurslid), niet kan leiden tot of bijdragen aan een oordeel wanbeleid bij Moeder c.s. (en bovendien de onafhankelijkheid van de voorzitter gewaarborgd is nu hij of zij geen aandelen of certificaten in Moeder mag houden);
- de personele invulling in de gekozen governance – namelijk die van de Bestuurder en de Commissaris – op zichzelf niet getuigt van wanbeleid of onjuist beleid, maar dat zij wel gepaard gaat met gebrekkige *checks & balances*, en dat ingevolge de redelijkheid en billijkheid daarom op de betrokken personen een verhoogde zorgvuldigheidsplicht jegens de certificaathouders komt te rusten; en
- het handhaven van een situatie waarin meer dan de helft van de STAK-bestuurders een dubbelfunctie vervult weliswaar kan worden gekwalificeerd als een onbevredigende gang van zaken, maar dat een oordeel wanbeleid of onjuist beleid op dit punt te ver gaat.

De OK wijst het verzoek van verzoeksters af en beëindigt alle onmiddellijke voorzieningen die in de eerste fase van de enquêteprocedure zijn getroffen.

M.J. van de Graaf, januari 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2267

Zaaknummer: 200.323.294/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, J.M. de Jongh, E. Loesberg, A.G. Thomassen en M.J.R. Broekema

Advocaten: G.J.R. Kalsbeek, I.J. Rozendal, L. Gasseling, R.G.J. de Haan en M. Keuper

Wetsartikelen: 2:8 BW, 2:355 BW en 2:356 BW

RECHTSPRAAK

Toekenning billijke vergoeding aan ontslagen bestuurder

Het hof wijst, anders dan eerder de rechtbank, het verzoek toe van een bestuurder om aan haar een billijke vergoeding toe te kennen tot een bedrag van € 100.000 bruto, omdat de vennootschap geen redelijke grond had om de arbeidsovereenkomst met de bestuurder op te zeggen.

Feiten

Geïntimeerde ('de Vennootschap') is de moeder van vijf ondernemingen die een uitzendbureau in arbeidsmigranten exploiteren. Appellant ('de Bestuurder') is op 21 augustus 2021 in dienst getreden als algemeen directeur bij een van de rechtsvoorgangers van de Vennootschap. Met ingang van 22 juni 2023 is zij benoemd tot statutair directeur van de Vennootschap. Op 2 juli 2024 heeft de Bestuurder een plan ter kostenbesparing op de fte's gepresenteerd aan twee bestuurders. Na afloop daarvan heeft de Bestuurder een brief van diezelfde datum gekregen, waarin zij is opgeroepen voor een algemene vergadering van aandeelhouders ('AVA') op 26 juli 2024 waarop het voorgenomen ontslag van de Bestuurder stond geagendeerd. De Bestuurder is vanaf 2 juli 2024 door de Vennootschap vrijgesteld van werkzaamheden. De AVA is later verplaatst naar 30 juli 2024.

Uit de brief volgt dat het voorgenomen ontslag werd gebaseerd op artikel 7:669 lid 3 onder h, g en i BW. In de brief staat – samengevat – dat het noodzakelijk is om de operationele aansturing van de onderneming te wijzigen en dat er onvoldoende vertrouwen is bij de aandeelhouders en directie dat de Bestuurder de passende persoon is om leiding te geven aan deze verandering. Bij e-mail van 16 juli 2024 heeft (de gemachtigde van) de Bestuurder op de brief gereageerd. De Bestuurder heeft – kort samengevat – gesteld dat een redelijke grond als bedoeld in artikel 7:669 lid 3 BW ontbreekt en zij heeft bezwaar gemaakt tegen het voorgenomen ontslag.

Op 30 juli 2024 heeft de aangekondigde AVA plaatsgevonden, waarin het voorstel tot ontslag van de Bestuurder als statutair bestuurder is aangenomen. Op 31 juli 2024 heeft de Vennootschap de arbeidsovereenkomst schriftelijk opgezegd tegen 1 december 2024. In deze brief heeft de Vennootschap verder geschreven dat de Bestuurder in december 2024 een

eindafrekening zal ontvangen met onder meer de overeengekomen contractuele beëindigingsvergoeding.

Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank onder meer geoordeeld dat geen van de door de Vennootschap aangedragen ontslaggronden voldragen is, zodat er geen redelijke grond was voor het ontslag van de Bestuurder. De rechtbank heeft geoordeeld dat de contractueel afgesproken vergoeding van drie maandsalarissen daarvoor een passende vergoeding is en heeft daarom de op grond van artikel 7:682 lid 3 onder a BW verzochte billijke vergoeding op nihil gesteld. Tegen deze beslissingen en de daaraan ten grondslag gelegde motivering komt de Bestuurder onder meer in hoger beroep op.

Oordeel

Het hof komt tot de conclusie dat een (voldragen) redelijke grond voor de opzegging van de arbeidsovereenkomst van de Bestuurder ontbrak, zodat aan de voorwaarden voor toekenning van een billijke vergoeding op grond van artikel 7:682 lid 3 onder a BW is voldaan.

Verstoorde arbeidsrelatie (G-grond)

Het hof concludeert dat de feiten en omstandigheden die de Vennootschap aan de gestelde verstoorde arbeidsverhouding ten grondslag heeft gelegd, onvoldoende zijn komen vast te staan. De omstandigheden die wel zijn komen vast te staan, zijn naar het oordeel van het hof niet zodanig dat kan worden aangenomen dat sprake is van een ernstig en duurzaam verstoorde arbeidsverhouding waardoor van de Vennootschap in redelijkheid niet kan worden gevergd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren.

Andere omstandigheden (H-grond)

Het hof stelt voorop dat niet iedere discussie tussen een bestuurder en een aandeelhouder over de uitvoering van beleid direct een verschil van inzicht in de zin van de h-grond oplevert. Het moet gaan om omstandigheden van zodanige ernst – bijvoorbeeld een onoverbrugbaar verschil van inzicht – dat dit tot gevolg heeft dat van de werkgever in redelijkheid niet kan worden gevergd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren. Naar het oordeel van het hof is niet gebleken dat deze verschillen van inzicht zodanig waren dat zij als onoverbrugbaar moeten worden beschouwd, en evenmin dat zij meebrengen dat van de Vennootschap in redelijkheid niet kon worden gevergd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren. Het hof komt dan ook tot de conclusie dat er geen voldragen h-grond aanwezig is. Ook hier overweegt het hof dat van de Vennootschap verlangd had mogen worden dat zij in een gesprek met de Bestuurder duidelijk had gemaakt dat een verschil van inzicht dreigde te ontstaan en dat dit

bij voortdurende daarvan consequenties voor de arbeidsverhouding zou hebben. Er zijn geen aanwijzingen dat een dergelijk gesprek heeft plaatsgevonden.

Cumulatie (I-grond)

Nu het hof heeft vastgesteld dat een g-grond ontbreekt en de h-grond niet is voldragen, kan het beroep op de i-grond niet slagen, omdat voor een voldragen i-grond is vereist dat omstandigheden van ten minste twee verschillende ontslaggronden aanwezig zijn die afzonderlijk onvoldoende zijn om een redelijke grond te kunnen vormen, maar tezamen wel een redelijke grond voor opzegging van de arbeidsovereenkomst opleveren. Daarvan is geen sprake.

Billijke vergoeding

Anders dan de rechtbank zal het hof geen rekening houden met de door de Bestuurder ontvangen contractuele vergoeding van drie brutomaandsalarissen. Deze vergoeding is, gelet op de tekst van de bepaling in de arbeidsovereenkomst, overeengekomen als alternatief voor de transitievergoeding en dient aldus een ander doel dan de billijke vergoeding. Rekening houdend met al bovengenoemde omstandigheden begroot het hof de billijke vergoeding afgerond op € 100.000 bruto.

Redactie, januari 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 06-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:31

Zaaknummer: 200.355.336/01

Rechters: W. Aardenburg, A.S. Arnold en M. Kullmann

Advocaten: A.P.J.M. Verbeek, H.A. de Savornin Lohman en M.J.G.M. Lamers

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub g BW, 7:669 lid 3 sub h BW, 7:669 lid 3 sub i BW en 7:682 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Sociaal Fonds Particuliere Beveiliging/Bestuurder van De Grote Broer B.V. c.s.

Volgens partijen gaat de zaak over bestuurdersaansprakelijkheid en is de rechtbank bevoegd, maar omdat de gestelde aansprakelijk voortvloeit uit stellingen over vergoedingen op grond van een cao, acht de kantonrechter zich bevoegd.

Feiten

Stichting Sociaal Fonds Particuliere Beveiliging ('SFPB') vordert bij dagvaarding om een werkgever en haar bestuurders ('Bestuurders c.s.') te veroordelen tot naleving van de cao PB en de cao SFPB en tot het nabetalen van de vastgestelde cao-overtredingen. SFPB stelt in haar akte dat de zaak per abuis is aangebracht bij de afdeling kanton in plaats van de afdeling handelszaken van deze rechtbank. De vordering van SFPB is hoger dan € 25.000 en gegrond op bestuurdersaansprakelijkheid. SFPB is daarom van mening dat de zaak behandeld dient te worden door de afdeling handelszaken. Bestuurders c.s. sluiten zich hierbij aan.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt. Artikel 93 sub c Rv bepaalt dat door de kantonrechter worden behandeld en beslist (onder meer) zaken betreffende een collectieve arbeidsovereenkomst en algemeen verbindend verklaarde bepalingen van een collectieve arbeidsovereenkomst. SFPB heeft in het petitum van haar dagvaarding naleving van de daarin genoemde cao's gevorderd. Daarnaast acht de kantonrechter het niet uitgesloten dat de bepalingen, waarvan SFPB heeft gesteld dat Bestuurders c.s. deze hebben overtreden, zullen moeten worden uitgelegd. Een en ander brengt met zich dat deze zaak een zaak is 'betreffende een collectieve arbeidsovereenkomst' en daarmee onder de bevoegdheid van de kantonrechter valt. De kantonrechter acht zich op grond van artikel 94 lid 2 Rv eveneens bevoegd kennis te nemen van de gevorderde schadevordering, nu deze vordering voortvloeit uit de door SFPB gestelde niet-naleving van de cao en de samenhang tussen de vorderingen zich tegen afzonderlijke behandeling verzet. Gelet op het voorgaande acht de kantonrechter zich bevoegd

kennis van deze zaak te nemen en hierin te beslissen, zodat van ambtshalve verwijzing naar de kamer voor andere zaken dan kantonzaken van de rechtbank wordt afgezien.

Bestuurders c.s. hebben nog geen conclusie van antwoord ingediend. Daartoe worden Bestuurders c.s. in de gelegenheid gesteld. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Redactie, januari 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 02-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:343

Zaaknummer: 11971911

Rechters: M.J.C. van Leeuwen

Advocaten: D.P. op den Velde en S.J.B. Drijber

Wetsartikelen: 93 Rv en 94 Rv

RECHTSPRAAK

Bestuurder van transportbedrijf Insa-IF/El Houzi q.q.

De bestuurder van een failliete vennootschap ontkracht een vordering uit hoofde van een rekening-courantverhouding met een accountantsverklaring en ontzenuwt het wettelijk bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW. Naar het oordeel van het hof treft de bestuurder een ernstig verwijt voor het doorsluizen van gelden naar zijn eenmanszaak. Om die reden moet de bestuurder ongeveer € 8.500 betalen, terwijl de vordering in eerste aanleg voor ruim € 400.000 is toegewezen.

Transportbedrijf Insa-IF B.V. is gefailleerd en de rechtbank heeft in eerste aanleg geoordeeld dat zijn bestuurder ('de Bestuurder') aansprakelijk is voor een rekening-courantschuld van € 402.734,51, vermeerderd met rente en kosten. De Bestuurder vordert in hoger beroep vernietiging van het vonnis, afwijzing van de vorderingen van de curator en opheffing van het beslag op zijn woning. Het hof overweegt dat het in essentie om drie vraagstukken gaat: de rekening-courantvordering van Insa-IF op de Bestuurder, of sprake is van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling in de zin van artikel 2:248 BW en of sprake is van ernstig verwijtbaar handelen in de zin van artikel 2:9 en 6:162 BW.

De Bestuurder weet de boekhouding waaruit de rekening-courantschuld bleek gemotiveerd te betwisten aan de hand van een in hoger beroep ingebrachte accountantsverklaring, waardoor niet kan worden aangenomen dat de Bestuurder een rekening-courantschuld heeft aan Insa-IF van € 469.498,80, dan wel een ander (lager) bedrag. Het vonnis van de rechtbank wordt derhalve vernietigd. Ingevolge de devolutieve werking van het hoger beroep velt het hof ook zijn oordeel over de door de curator in eerste aanleg aangevoerde vorderingen uit kennelijk onbehoorlijk bestuur wegens schending van de administratie- en deponeringsplicht (art. 2:10 respectievelijk 2:394 BW) en wegens ernstig verwijtbaar handelen uit hoofde van artikel 2:9 BW en/of artikel 6:162 BW.

Het hof overweegt dat de Bestuurder zowel de administratie- als de deponeringsplicht heeft

geschonden en verwijst daarbij naar de door de Bestuurder ingebrachte accountantsverklaring, waaruit volgt dat de administratie niet op orde was. Ook was de jaarrekening over het boekjaar 2019 te laat gedeponneerd. Als bestuurder van Insa-IF was de Bestuurder eindverantwoordelijke voor de boekhouding. Hiermee staat het kennelijk onbehoorlijk bestuur vast. Onder verwijzing naar het *Mobile Services*-arrest van de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2021:1099) overweegt het hof echter dat de Bestuurder, gelet op de feiten en omstandigheden, het wettelijk bewijsvermoeden dat het reeds vastgestelde onbehoorlijke bestuur een belangrijke oorzaak is van het faillissement van Insa-IF, heeft ontzenuwd. Tot deze feiten en omstandigheden behoren omzetting (r.o. 6.23-6.24), oninbare vorderingen (r.o. 6.25) en een geschil met de verhuurder (r.o. 6.26). Dat betekent dat het aan de curator is om aannemelijk te maken dat, naast deze andere oorzaken van het faillissement, de kennelijk onbehoorlijke taakvervulling mede een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. De curator slaagt daarin niet.

Tot slot buigt het hof zich over de vraag of de Bestuurder ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Deze vraag beantwoordt het hof bevestigend. De Bestuurder treft een ernstig verwijt omdat hij gelden die toekwamen aan Insa-IF ten goede heeft laten komen aan zijn eenmanszaak. De curator stelt dan ook terecht dat de Bestuurder aansprakelijk is op grond van artikel 2:9 BW en artikel 6:162 BW. Uit de overgelegde facturen volgt dat dit een bedrag betreft van € 8.478,79 (exclusief btw).

Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank. De conclusie uit het voorgaande is dat de Bestuurder 'slechts' € 8.478,79 aan de curator moet betalen, en niet € 469.498,80 of het gehele boedeltekort zoals de curator heeft gevorderd.

D.R.C. Smit, januari 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 29-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2783

Zaaknummer: 200.323.215/01

Rechters: M.E. Honée, G.C. de Heer en A.J. Berends

Advocaten: J.B. Maliepaard en W.H.B.K. Nieuwesteeg

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Roebia Zorg Dienst Verlening/De Vries q.q.

In de onderhavige cassatiezaak volgt de Hoge Raad de conclusie van de A-G Assink, met toepassing van artikel 81 lid 1 RO. De conclusie van A-G Assink laat zien dat bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW niet wordt gedragen door één geïsoleerde fout, maar door een samenstel van risicovolle en onverantwoorde beslissingen – zoals een onbegrensde garantie, verhoging van de koopprijs en vervroegde aflossingen – genomen tegen de achtergrond van een zwakke financiële positie. Het centrale criterium blijft of geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden aldus zou hebben gehandeld, waarbij het nemen van nodeloos grote risico's ten koste van schuldeisers de kern vormt van het verwijt van kennelijk onbehoorlijk bestuur en de causaliteit met het faillissement.

Inleiding

In de onderhavige cassatiezaak volgt de Hoge Raad de conclusie van de advocaat-generaal B.F. Assink ('de A-G'), met toepassing van artikel 81 lid 1 RO. Het arrest van de Hoge Raad zelf is daardoor summier gemotiveerd. Desalniettemin biedt de conclusie van de A-G een inhoudelijke en juridische verdieping die het verdient nader te worden belicht, vanwege de kern van het geschil en de toepassing van het leerstuk van bestuurdersaansprakelijkheid. De A-G bespreekt de cassatiemiddelen door eerst de (sub)klachten over het oordeel van het hof omtrent het kennelijk onbehoorlijk bestuur te behandelen en daarna de klachten over causaliteit, bewijs en vrijwaringszaak. Allereerst de feiten.

Feiten en procesverloop

Roebia Zorg Almere B.V. ('Roebia B.V.') verleende thuiszorg en wijkverpleegkundige zorg. Deze activiteiten heeft zij op 1 januari 2014 overgenomen van Stichting Roebia Zorg, waarbij de stichting de inventaris, de werknemers en de zorgactiviteiten aan Roebia B.V. heeft

overgedragen voor € 325.000. Omdat de door de stichting gesloten zorgovereenkomsten niet konden worden overgedragen aan Roebia B.V., bleven deze ook na de overname op naam van de stichting staan. Roebia B.V. verleende echter vanaf de overname feitelijk de zorg, en Zilveren Kruis Zorgkantoor N.V. ('het zorgkantoor') betaalde de vergoedingen hiervoor rechtstreeks aan Roebia B.V.

Op enig moment wordt vastgesteld dat er meer voorschot is verstrekt dan daadwerkelijk is verschuldigd voor de verleende zorg. Het te veel betaalde voorschot wordt in mindering gebracht op het voorschot voor het opvolgende jaar. Als dat niet mogelijk is, moet de zorgaanbieder het te veel betaalde voorschot terugbetalen. In 2013 beliep de overproductie van de stichting ruim € 300.000, die niet is vergoed. Na afloop van het kalenderjaar vindt de nacalculatie plaats. Vanaf 2013 is tussen de stichting en Roebia B.V. enerzijds en het zorgkantoor anderzijds discussie ontstaan over de omvang van de zorgproductie van Roebia B.V. en de daarvoor verschuldigde vergoedingen. Dit heeft ertoe geleid dat het zorgkantoor in februari 2016 conservatoir beslag heeft gelegd onder de debiteuren van de stichting. Het beslag is gelegd voor een op € 316.559 begrote vordering uit onderproductie in 2014. Deze beslaglegging onder de stichting was voor Roebia B.V. aanleiding om op 24 maart 2016 een eigen aangifte tot faillietverklaring in te dienen. Op 29 maart 2016 is dat faillissement uitgesproken.

Bij dagvaardingen van 28 en 29 oktober 2020 heeft de curator de bestuurders in rechte betrokken bij de rechtbank Midden-Nederland. De curator vorderde, samengevat: een verklaring voor recht dat de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort, een voorschot van € 1.231.399, en veroordeling in kosten. Hieraan legde de curator ten grondslag dat de bestuurders op basis van artikel 2:248 BW aansprakelijk zijn omdat zij hun taak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld. Op 27 januari 2021 hebben de bestuurders een incidentele conclusie tot oproeping in vrijwaring genomen. Bij vonnis in incident van 31 maart 2021 heeft de rechtbank toegestaan dat het zorgkantoor in vrijwaring wordt opgeroepen. Op 14 december 2022 heeft de rechtbank in de hoofdzaak vonnis gewezen, waarin de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn verklaard en veroordeeld tot betaling van € 1.231.399. De vorderingen van de bestuurders (in reconventie en in vrijwaring) zijn afgewezen.

Bij appèldagvaardingen van 27 en 28 februari 2023 hebben de bestuurders hoger beroep ingesteld. Bij arrest heeft het hof het vonnis bekrachtigd. Het hof oordeelde dat de bestuurders hun taak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld door de koopprijs van de overname te verhogen, de 'blanco cheque' af te geven en onverplicht schulden van de stichting af te lossen, waardoor Roebia B.V. financieel werd uitgehold en het faillissement mede daardoor is veroorzaakt. De overige verwijten behoeften geen bespreking. De bestuurders werden niet

toegelaten tot bewijslevering. Het voorschot op het boedeltekort werd afgewezen. In de vrijwaringszaak oordeelde het hof dat het faillissement weliswaar door het beslag is ingeleid, maar dat de financiële situatie van Roebia B.V. door de bestuurders zelf was veroorzaakt.

Beoordeling klachten

Een deel van de cassatiemiddelen ziet op klachten dat het hof buiten het partijdebat is getreden. Volgens de bestuurders lag het debat bij het verwijt van de curator op de vraag of per 1 januari 2014 een verlieslatende onderneming is overgenomen, met als peilmoment de periode rond 1 januari 2014, terwijl het hof medio 2015 (allonge) als peilmoment neemt.

De A|G gaat in op de klachten tegen het oordeel dat geen redelijk denkend bestuurder de allonge met daarin een verhoging koopprijs en een ongelimiteerde garantie ('blanco cheque') en de daaropvolgende aflossingen en betalingen zou zijn aangegaan, en dat deze gedragingen kwalificeren als kennelijk onbehoorlijk bestuur in de zin van artikel 2:248 BW. De omstandigheden van het geval zijn (mede)bepalend voor de vraag of er sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Dit betekent dat de omstandigheid dat Roebia B.V. er belang bij had de stichting 'in leven te houden' vanwege de contracten die nog via de stichting liepen, relevant is voor de vraag of sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Volgens de A-G getuigt het juist van slecht ondernemerschap indien de bestuurders de stichting failliet zouden laten gaan, omdat daarmee de contracten met de zorgverzekeraars, en daarmee de inkomstenbron voor Roebia B.V., verloren zou gaan. Daarin ligt besloten dat elke andere ondernemer in gelijke omstandigheden hetzelfde zou hebben gedaan. De crux is dat het risico waaraan de bestuurders Roebia B.V. met hun handelwijze bloot stelden, *onnodig* groot was door het ontbreken van een bovengrens of andersoortige beperking van de garantie. Het hof heeft getracht tot uitdrukking te brengen dat weliswaar (aan de bestuurders kan worden toegegeven dat) met het aangaan van de ongelimiteerde garantie een zeker eigenbelang van Roebia B.V. werd gediend, omdat de zorgovereenkomsten op naam van de stichting waren blijven staan, maar dat belang niet rechtvaardigt dat de bestuurders met hun handelwijze voor Roebia B.V. *odeloos* extra risico namen. Het nemen van een dergelijk risico is niet iets wat 'elke andere ondernemer', laat staan elke redelijk denkende bestuurder 'in gelijke omstandigheden' ook zou hebben gedaan, aldus de A-G.

De A|G beoordeelt of het hof zijn oordeel voldoende begrijpelijk heeft gemotiveerd, met name waar het hof de financiële positie van Roebia B.V. na de overname, de overproductie 2013 en het negatieve eigen vermogen van de stichting heeft meegewogen. In een brief van april 2014 heeft het zorgkantoor de stichting meegedeeld dat het budget voor 2013 niet wegens overproductie zou worden verhoogd. Zonder een nabetaling kwam het resultaat over 2013 negatief uit. In dit verband signaleert de A-G twee knelpunten, namelijk (i) de mate van

financiële blootstelling van Roebia B.V. met ingang van het geven van de ongelimiteerde garantie, betreffende aanvulling van een tekort in het eigen vermogen van de stichting per einde 2013, terwijl voor (ii) de bestuurders toen al duidelijk was dat door het niet vergoed krijgen van de overproductie in 2013 het resultaat van de stichting in dat jaar alsnog negatief was en daarmee het negatieve eigen vermogen van de stichting nog groter was dan al eerder in de jaarrekening 2013 tot uiting was gebracht.

Een van de (sub)klachten ziet op toepassing van de maatstaf 'geen redelijk denkend bestuurder' door het hof, die volgens de bestuurders onjuist is ingevuld. Volgens de klacht moet in cassatie ervan worden uitgegaan dat er geen sprake was van overname van een verlieslatende onderneming per 1 januari 2014. De A|G wijst erop dat de klacht ten onrechte veronderstelt dat r.o. 3.3-3.24 betrekking hebben op het verwijt dat per 1 januari 2014 een verlieslatende onderneming is gekocht. Uit r.o. 3.24 blijkt dat het hof dat verwijt – te weten de overname van een verlieslatende onderneming voor te hoge prijs – juist niet dragend maakt voor het oordeel over kennelijk onbehoorlijk bestuur; het hof laat dat deel, evenals andere verwijten en de administratieve en deponeringsplicht, onbesproken omdat de eerder besproken gronden al voldoende zijn. De A-G concludeert dat het hof de maatstaf van artikel 2:248 (lid 1) BW correct heeft toegepast.

Onderdeel III bevat (sub)klachten die de oordelen van het hof over de (vervroegde) aflossing van de in een rekening|courant opgenomen koopprijslening (*vendor loan*) en het gebruik daarvan als bouwsteen voor kennelijk onbehoorlijk bestuur bestrijden. De A-G werkt de klachten per subonderdeel (III.1|III.3) uit en concludeert dat het hof de regels over de rekening|courant, stelplicht/bewijslast en kennelijk onbehoorlijk bestuur juist toepast en de motivering niet onbegrijpelijk is. De A|G leest r.o. 3.18 zo dat het hof uitsluitend aangeeft waarom de constatering over de bankmutaties (door de deskundige BFI) niets afdoen aan aflossing via rekening|courant: bij een rekening|courant vindt voldoening plaats door verrekening, niet door afzonderlijke bankbetalingen. De A|G acht de ingenomen stellingen bij de klacht niet essentieel voor de kernredenering van het hof en niet beslissend voor de vraag of aflossing via verrekening heeft plaatsgevonden.

De A|G stelt voorop dat het hof de stelplicht en bewijslast over kennelijk onbehoorlijk bestuur (waaronder de onverplicht vervroegde aflossing) bij de curator legt en eerst diens stellingen onderzoekt. Het klachtonderdeel stelt namelijk dat het hof zijn beslissing niet mag baseren op rechtsgronden/verweren die slechts 'zouden kunnen worden afgeleid' uit feiten, maar niet kenbaar aan de vordering ten grondslag zijn gelegd. In dat verband wordt geklaagd dat het hof slechts via vergelijking van rekening-courantposities heeft vastgesteld dat de lening is afgelost, zonder op de gemotiveerde stelling in te gaan dat dat niet zo kan worden vastgesteld. Volgens de klagers heeft het hof onder meer ook het bewijsaanbod van de bestuurders ten

onrechte afgewezen. In r.o. 3.15-3.18 beoordeelt het hof de betwisting door de bestuurders en acht die onvoldoende gemotiveerd. Het hof verlangt dus niet dat de bestuurders bewijzen dat de lening níet is afgelost. Het hof oordeelt juist dat hun verweer de stellingen van de curator onvoldoende ontzenuwt. Ten aanzien van de ‘methode’ (vergelijking rekening-courantposities) wijst de A|G erop dat het hof méér doet dan alleen saldi vergelijken: het betreft onder meer het ontbreken van een ingediende vordering van de stichting in het faillissement, de wijze van presentatie in beide jaarrekeningen en de concrete memoriaalboekingen. Omdat de veronderstelling dat de bewijslast bij de bestuurders zou zijn gelegd onjuist is, en de gestelde betwistingen ook inhoudelijk geen dragende tegenkracht bieden, faalt het klachtonderdeel volledig.

Onderdeel IV bestrijdt de vaststelling en waardering van de vervroegde aflossing van de kooppijlslening via rekening|courant en de rol daarvan in het kennelijk onbehoorlijk bestuur. De A|G benadrukt dat de aflossing van de *vendor loan* in r.o. 3.12-3.18 slechts één element is in een breder feitencomplex dat in r.o. 3.23 in onderlinge samenhang wordt beoordeeld: verhoging van de kooppijs, vervroegde aflossing van de lening, aflossing van een bewust buiten de transactie gelaten schuld en de blanco cheque, alles tegen de achtergrond van een verlieslatende onderneming en een zeer zwakke financiële positie. Met verwijzing naar de wetsgeschiedenis benadrukt de A-G dat het gaat om onverantwoordelijk handelen met wetenschap dat schuldeisers daarvan de dupe kunnen worden, waarbij ook ‘behoren te weten’ volstaat. De A-G acht de uitleg van de rekening|courantverhouding en het passeren van de BFI|argumenten juridisch juist. Daarnaast acht de A-G de toedeling van stelplicht/bewijslast aan de curator correct en de afwijzing van het bewijsaanbod van de bestuurders voldoende gemotiveerd.

Onderdeel V bestrijdt de oordelen van het hof over wie de ABN|AMRO|schuld heeft afgelost en hoe de overboeking van ruim € 200.000 en de ‘geparkeerde’ commissie juridisch moeten worden geduid. De A-G loopt de vijf subonderdelen van dit vijfde onderdeel langs en concludeert dat het hof de stelplicht/bewijslast, vermogens| en girale geldleer en regels over bewijslevering correct toepast. Een van de klachten is dat het oordeel dat het overgeboekte bedrag tot het vermogen van Roebia B.V. gaat behoren onjuist of onbegrijpelijk is, omdat de titel (lening/parkeren/schenking) beslissend zou zijn. Daarnaast zou het hof impliciet een schenking aannemen. De A-G benadrukt dat een giraal overgeboekt bedrag behoort tot het vermogen van de ontvangende rekeninghouder, zodat die rechthebbende is van het saldo. Ook bij een lening hoort het bedrag tot het vermogen van de lener en heeft de gever slechts een vordering tot terugbetaling. Eigendom van giraal geld in de zin van zakenrecht bestaat niet, en ‘geld voor een ander houden’ op een bankrekening past niet in het systeem van artikel 3:107 BW; de bank houdt namelijk geen gelden voor een achterliggende partij maar heeft een schuld

aan de rekeninghouder. Volgens de A-G hoeft het hof geen schenking aan te nemen.

De bestuurders voeren aan dat de stichting eigenaar van het geparkeerde bedrag blijft en Roebia B.V. het slechts 'onder zich' heeft, zodat de curator moet bewijzen dat desondanks Roebia B.V. de ABN|AMRO|lening heeft afgelost. Tegenover deze stelling verwijst de A-G naar de eerder uiteengezette leer dat de titel van een betaling niet bepaalt tot wiens vermogen het giraal gestorte bedrag behoort. Daarnaast is er geen houderschap van giraal geld in de zin die de bestuurders veronderstellen aan de orde. Omdat de door de bestuurders bepleite kwalificatie juridisch niet opgaat en hun betwisting onvoldoende is, hoeft het hof geen nadere bewijslevering aan de zijde van de curator toe te laten.

Ten aanzien van de klacht over het oordeel van het hof over de 'geparkeerde' commissie op de rekening van Roebia B.V. wijst de A-G erop dat deze ervan uitgaat dat sprake was van een lening van € 209.000, terwijl het hof juist overweegt dat, voor zover dat is bedoeld, 'daaromtrent niets blijkt'. Omdat de veronderstelde leningsrelatie niet is komen vast te staan en in cassatie niet toereikend wordt bestreden, mist de klacht haar basis en faalt ook dit subonderdeel.

Onderdeel VI concentreert zich op de causaliteit: de vraag of het kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak van het faillissement is, en hoe dat zich verhoudt tot de beslaglegging door het zorgkantoor. De A-G bespreekt de vier subonderdelen VI.1-VI.3 (plus de slotklacht over r.o. 2.10) en concludeert dat het hof de maatstaf van artikel 2:248 BW en het causaliteitsvereiste juist toepast. Volgens de A-G heeft het hof niet onbegrijpelijk vastgesteld dat de discussie met het zorgkantoor al vanaf 2013 speelde. Daarmee is terecht geoordeeld dat het kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak van het faillissement was, naast de beslaglegging.

De conclusie van de A-G strekt tot verwerping van het cassatieberoep. De Hoge Raad volgt deze conclusie en doet de zaak af met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

E. Ayerdem, januari 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1894

Zaaknummer: 24/04007

Rechters: M.J. Kroeze, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: H.J.W. Alt, B.I. Kraaiapoel en M.S. van der Keur

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Curator/Santiflo c.s.

De rechtbank Limburg wijst alle vorderingen van de curator af die hij heeft ingesteld tegen de (indirect) bestuurder van twee gefailleerde vennootschappen. De curator vorderde dat de (indirect) bestuurder werd veroordeeld tot het doen van betalingen aan de curator in verband met onttrekkingen, vergoedingen voor roerende zaken, goodwill en subsidie, alsmede aansprakelijk werd gehouden voor het volledige boedeltekort. De rechtbank oordeelt dat de curator zijn vorderingen in het licht van de gemotiveerde verweren op alle onderdelen onvoldoende heeft onderbouwd.

De curator voert aan dat de (indirect) bestuurder privébetalingen en andere bedragen aan de boedels heeft onttrokken. De rechtbank stelt echter vast dat de curator niet heeft onderbouwd dat de rekeningcourantverhoudingen resulteerden in een schuld van de (indirect) bestuurder op de boedels, noch concreet heeft aangetoond dat de gestelde betalingen op privé-uitgaven zien. De vorderingen betreffende onttrekkingen worden daarom afgewezen.

De rechtbank wijst ook de vorderingen inzake roerende zaken, goodwill en de subsidie af. Voor de roerende zaken geldt dat de curator niet inzichtelijk heeft gemaakt welk onrechtmatig handelen de (indirect) bestuurder kan worden verweten. Ook de vorderingen ter zake van goodwill en subsidie worden afgewezen, omdat vaststaat dat het merk en de handelsnaam niet tot het vermogen van de failliete vennootschap behoorde en evenmin is komen vast te staan dat de gefailleerde vennootschap rechthebbende was op de subsidie.

Ten aanzien van de gestelde bestuurdersaansprakelijkheid is de rechtbank van oordeel dat niet is komen vast te staan dat de administratieplicht is geschonden of dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. De curator heeft met de door hem aangevoerde omstandigheden onvoldoende aannemelijk gemaakt dat sprake is van onbehoorlijke taakvervulling.

De rechtbank wijst alle vorderingen af, en veroordeelt de curator in de proceskosten.

N. Gamliël, januari 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 03-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12772

Zaaknummer: C/03/332052 / HA ZA 24-291

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Advocaten: A.L. Stegeman en H.E.C. Savelkoul

Wetsartikelen: 6:212 BW, 6:203 BW, 2:248 BW, 2:10 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Curator pro se/Bestuurder van Easy Moves B.V.

Een bestuurder heeft namens een bv eigen aangifte gedaan van het faillissement. De curator meent dat daarmee misbruik van bevoegdheid is gepleegd, omdat de vennootschap nauwelijks baten had. De curator spreekt de bestuurder daarom aan op grond van onrechtmatige daad. Net als de rechtbank wijst het hof de vordering af. Naar het oordeel van de rechtbank had de bestuurder belang bij een transparante afwikkeling van het vermogen van de vennootschap en een onderzoek door een curator naar het handelen van de bestuurder en mogelijke benadeling van schuldeisers. Bij deze wijze van afwikkeling zal een schuldeiser de bestuurder minder snel aansprakelijk stellen dan bij een turboliquidatie.

In het befaamde *Hoeksma q.q./Trade-arrest* (HR 18 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3636) overwoog de Hoge Raad dat wanneer een curator in verzet komt tegen een faillietverklaring, omdat de desbetreffende rechtspersoon een lege boedel heeft, dat verzet slechts dan voor gegrondverklaring in aanmerking komt indien sprake is van een boedel die (nagenoeg) geen activa omvat en geen enkele aanleiding bestaat voor de verwachting dat in het faillissement, bijvoorbeeld met toepassing van artikel 42 Fw of artikel 2:9 BW, activa zullen kunnen worden gegenereerd. In dat geval zal kunnen worden aangenomen dat (het bestuur van) de rechtspersoon de bevoegdheid om aangifte tot faillietverklaring te doen – en daarmee de te benoemen curator te belasten met de werkzaamheden die tot beëindiging van het bestaan van de rechtspersoon moeten leiden zonder dat de curator voor zijn werkzaamheden een vergoeding tegemoet kan zien – heeft misbruikt, aldus de Hoge Raad.

In 2017 heeft de Hoge Raad een en ander genuanceerd in het *Boersen q.q./Bedrijfstaking Pensioenfonds-arrest* (HR 22 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3269): ‘Het enkele feit dat de boedel leeg is of blijkt te zijn, is geen grond voor verzet door de curator op de voet van art. 10 Fw. Voor het slagen van dat verzet is vereist dat de faillissementsaanvraag – ongeacht of deze door een

schuldeiser dan wel de schuldenaar zelf is ingediend – is aan te merken als misbruik van bevoegdheid. Daarvan kan sprake zijn indien degene die het faillissement aanvraagt, op het moment van de aanvraag weet dan wel behoort te weten dat de boedel leeg is en geen voldoende gerechtvaardigd belang bij de aanvraag heeft, eventueel mede in verband met voor hem beschikbare alternatieven.'

In onderhavige zaak was ook sprake van een situatie waarin de bestuurder van een bv (Easy Moves B.V.) aangifte deed tot eigen faillietverklaring. Ten tijde van de behandeling van de zaak in de raadkamer heeft de rechter de bestuurder de vraag gesteld of faillissement wel de juiste keuze was. De rechter heeft uitgelegd dat de curator niet kan worden betaald en dat er maatschappelijke kosten worden gemaakt, terwijl een faillissement in dit geval niet noodzakelijk is. De mogelijkheid tot turboliquidatie van de bv in plaats van het faillissement wordt aangeraden. Desondanks heeft de bestuurder besloten de aangifte tot eigen faillietverklaring niet in te trekken. Het faillissement van de bv is daarop uitgesproken. De in het faillissement aangestelde curator heeft vervolgens geen verzet aangetekend wegens de lege boedel en is het faillissement gaan afwickelen. De rechter-commissaris heeft tot dusverre ruim € 15.000 aan voorschotten op het salaris van de curator toegekend, waarvan nog geen 10% uit de faillissementsboedel is betaald. Voor het overige is het salaris dus onbetaald gebleven vanwege de lege boedel.

Dat de curator in dit geval geen verzet heeft aangetekend, verbaast mij. De curator bewandelt in deze zaak een geheel andere weg en vordert de veroordeling van de bestuurder tot voldoening van zijn salaris dat niet door de boedel van de bv kan worden betaald. De curator stelt zich daarbij – net als in een verzetprocedure zou gebeuren – op het standpunt dat de bestuurder misbruik heeft gemaakt van de bevoegdheid om aangifte tot faillietverklaring van de bv te doen. Volgens de curator is deze aangifte door de bestuurder gedaan met de kennelijke bedoeling om van een rechtspersoon met schulden af te komen, terwijl hij wist of in ieder geval behoorde te weten dat de bv in staat van faillissement een lege, dan wel nagenoeg lege, boedel zou hebben. De bestuurder had voor een turboliquidatie moeten kiezen, aldus de curator. De curator gaat nog een stapje verder en stelt dat het gemaakte misbruik van bevoegdheid ook nog eens een onrechtmatige daad oplevert tegenover hem en/of de boedel.

Het hof benadrukt dat slechts in uitzonderlijke gevallen – en met de nodige terughoudendheid – wordt aangenomen dat iemand misbruik maakt van een hem toekomende bevoegdheid. In dit verband merkt het hof op dat het onjuist is om te stellen dat het bestuur, zodra een rechtspersoon geen of vrijwel geen baten meer heeft, verplicht zou zijn te kiezen voor een turboliquidatie in plaats van het doen van een eigen faillissementsaangifte. Voor het aannemen van misbruik van bevoegdheid is volgens het hof vereist dat de bestuurder ook geen gerechtvaardigd belang had bij de aangifte tot faillietverklaring. Van belang is dat bij

een faillissement, in tegenstelling tot een turboliquidatie, een transparante afwikkeling van het vermogen van de rechtspersoon plaatsvindt en de curator daarbij onderzoekt of het bestuur zijn taken goed heeft vervuld en of de schuldeisers niet benadeeld zijn. Daardoor zal een schuldeiser in faillissement minder snel overgaan tot aansprakelijkstelling van de bestuurder dan bij een turboliquidatie. Het gerechtvaardigd belang van de bestuurder om aangifte tot faillietverklaring te doen, is hier dan ook in gelegen. Doordat een van de schuldeisers – de verhuurder – dreigde met bestuurdersaansprakelijkheid wegens de huurachterstand van de bv, bestaat voor de bestuurder een reëel risico dat hij daarvoor aansprakelijk zou worden gehouden in het geval hij niet voor faillissement, maar voor turboliquidatie had gekozen.

Slotsom: de curator wordt in het ongelijk gesteld. Dubbele pech voor de curator dus. Hij heeft niet alleen werkzaamheden verricht in het faillissement van de bv waarvoor hij geen salaris gaat ontvangen wegens de lege boedel; hij wordt ook nog in de proceskosten van de bestuurder veroordeeld.

S. Renssen, januari 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 26-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2312

Zaaknummer: 200.346.792_01

Rechters: B.E.L.J.C. Verbunt, J.P. de Haan en P.V. Eijsvoogel

Advocaten: T.G.M. Scheers en A.P.C. Houben

Wetsartikelen: 2:19 lid 4 BW en 3:13 BW

RECHTSPRAAK

Wanbeleid Landgoed Den Alerdinck II

OK; enquête. Een vennootschap die een familielandgoed beheert, gaat gebukt onder een familieruzie. De aandelen van de vennootschap worden gehouden door een STAK, die de aandelen heeft gecertificeerd aan twee broers en een zus die onderling gebrouilleerd zijn geraakt. Dit heeft tot gevolg dat de besluitvorming binnen de vennootschap ernstig is verstoord. De OK oordeelt dat het aanhoudende conflict zijn weerslag heeft op het bestuur van de STAK en de vennootschap. Nu de kinderen hebben nagelaten in het vennootschappelijk belang tot herstel van verhoudingen te komen, stelt de OK wanbeleid vast. De broers en zus worden naar mate van hun verschil in verantwoordelijkheid voor het wanbeleid veroordeeld tot betaling van de onderzoekskosten.

Feiten

B.V. Landgoed Den Alerdinck II ('de Vennootschap') bestiert een familielandgoed. De aandelen in het kapitaal van de Vennootschap zijn gecertificeerd. De aandelen worden gehouden door Stichting Administratiekantoor Aandelen B.V. Landgoed Den Alerdinck II ('de STAK'). De certificaten worden gehouden door broers A en B en hun zus (tezamen 'de kinderen'). De kinderen vormen ook het STAK-bestuur. De statuten van de STAK bepalen dat het STAK-bestuur dient te bestaan uit (afstammelingen van) de kinderen en een vierde onafhankelijke lid, tevens de voorzitter van het bestuur. De functie van het onafhankelijke bestuurslid is vacant.

De broers wonen op het landgoed en de zus, die in het buitenland woont, heeft een doorlopende algemene volmacht gegeven aan broer A om haar te vertegenwoordigen in het STAK-bestuur. Tussen de kinderen zijn er verschillende langdurige geschillen, onder meer over de governance van de Vennootschap en de STAK; over de verdeling van kosten die worden gemaakt in verband met een schuur op het landgoed; en over de kosten voor het

overkomen van de zus en haar gezinsleden naar Nederland ten behoeve van de Vennootschap.

Broer A roept op enig moment, met gebruikmaking van de volmacht van de zus, een bestuursvergadering van de STAK en een algemene vergadering van de Vennootschap bijeen om de governance te bespreken. Broer B geeft tijdig aan niet aanwezig te kunnen zijn in verband met een verblijf in het buitenland. Desondanks neemt broer A op de vergadering een aantal besluiten, waaronder tot het niet geven van aanwijzingen aan de bestuurder van de Vennootschap.

Voorgaande beschikkingen

Bij eerdere beschikkingen heeft de OK onder meer een onderzoek gelast naar het beleid en de gang van zaken bij de Vennootschap en bovendien bepaald dat bij wijze van onmiddellijke voorziening alle door de STAK gehouden aandelen worden overgedragen aan een beheerder en is een onderzoeker aangesteld.

Het onderzoek

Het onderzoeksverslag toont dat de onderzoeker is geconfronteerd met een diepgaande persoonlijke controverse tussen de broers die een constructieve samenwerking binnen de STAK en de RvC van de Vennootschap onmogelijk maakt. Deze controverse heeft zich bovendien uitgebreid tot overige betrokkenen in de RvC en het bestuur van de Vennootschap. Deze spanningen culmineerden in de omstreden vergadering, door broer A gepland op een moment dat hij wist dat broer B verhinderd was en die het bestuur er uiteindelijk toe heeft doen besluiten een enquêteprocedure te starten. Ook is het geschil omtrent het onderhoud van de schuur ontstaan door zonder enige motivering af te wijken van het advies daaromtrent van een door partijen ingeschakelde adviseur. Hoewel de kosten van de enquêteprocedure inmiddels een veelvoud zijn van de renovatiekosten, acht de onderzoeker de keuze voor de procedure niet onzorgvuldig, gelet op de gewenste stabilisering binnen het bestuur van de STAK en de Vennootschap.

Oordeel OK

De OK stelt vast dat al jarenlang sprake is van structureel ontwrichte besluitvorming binnen de STAK en de vennootschapsorganen, veroorzaakt door een diepgaand persoonlijk conflict tussen de kinderen. Door de besluitvorming rondom de omstreden vergadering te escaleren, heeft broer A bewust een correct functioneren van de besluitvorming gefrustreerd waardoor ook de verhoudingen tussen de kinderen verder zijn geschaad. Dit is bovendien geen incident geweest maar een uitvloeisel van langdurig verstoorde familieverhoudingen waardoor zelfs eenvoudige kwesties, zoals onderhoud van het landgoed, ontspoord zijn. De kinderen hebben

nagelaten in het vennootschappelijk belang tot herstel van verhoudingen te komen, terwijl de kosten van de enquêteprocedure inmiddels een veelvoud van de renovatiekosten bedragen. Dit is aanleiding om wanbeleid vast te stellen.

De OK concludeert dat alle drie de kinderen gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor het wanbeleid. De door broer A en zus gevraagde ontbinding van de Vennootschap is momenteel echter nog disproportioneel. De tijdelijke overdracht van de STAK-aandelen ten titel van beheer wordt echter gehandhaafd voor een periode van drie jaar waarin mogelijke oplossingen voor het geschil kunnen worden onderzocht. De onderzoekskosten worden verdeeld in de verhouding 45% broer A, 35% zus, 20% broer B nu een andere verdeling onvoldoende tot uitdrukking zou brengen dat de verhoudingen door de gedragingen van broer A, met medewerking van zus, definitief zijn geëscaleerd als gevolg van het bijeenroepen en doorzetten van de omstreden vergadering.

T.M. Goudzwaard, januari 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 13-11-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:3042

Zaaknummer: 200.335.381/01OK

Rechters: C.C. Meijer, W.A.H. Melissen, A.W.H. Vink, G. Eikelenboom en S.M. Zijdeveld

Advocaten: I. Spinath, P.M. Gunning en S.C.M. van Thiel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tennisvereniging Heino/(oud-)Bestuurders

De Tennisvereniging Heino wenst een nieuw clubhuis te bouwen. Daarvoor sluit zij een overeenkomst met een aannemer op ongunstige financiële voorwaarden. Daarnaast loopt de bouw van het clubhuis vertraging op door problemen met de omgevingsvergunning. Nadat 95% van de aanneemsom betaald is door de tennisvereniging, gaat de aannemer failliet. Deze aannemer zal het clubhuis niet meer realiseren. De Tennisvereniging Heino stelt de (oud-)bestuurders aansprakelijk voor de daardoor geleden schade. Het hof oordeelt dat de (oud-)bestuurders niet aansprakelijk zijn. Zij kunnen een beroep doen op de door de algemene ledenvergadering van Tennisvereniging Heino aan hen verleende décharge voor het gevoerde beheer en beleid.

Relevante feiten en omstandigheden

Tennisvereniging Heino ('de Tennisvereniging') besluit in 2016 om een nieuw clubhuis te bouwen. De (bestuurders van de) Tennisvereniging sluit(en) daarvoor met een aannemer in de herfst van 2017 een overeenkomst. Voor aanvang van de bouw dient 95% van de aanneemsom betaald te zijn. In november 2017 en januari 2018 verricht de Tennisvereniging twee betalingen.

Tijdens de algemene ledenvergadering op 19 februari 2018 bespreken de leden van de Tennisvereniging de stand van zaken rond de bouw van het clubhuis, de jaarcijfers van 2017, de begroting voor 2018, de meerjarenbegroting voor de jaren 2018-2022 en de betaling van november 2017 aan de aannemer. Aan de penningmeester is vervolgens décharge verleend.

In februari 2018 vraagt de Tennisvereniging een omgevingsvergunning aan voor de bouw van het clubhuis. Een buurman dient bezwaren in bij de gemeente, maar heeft deze uiteindelijk ingetrokken. Daardoor wordt de omgevingsvergunning pas in januari 2019 onherroepelijk. De bouw van het clubhuis loopt vertraging op.

Op 18 maart 2019 vindt een algemene ledenvergadering plaats waar wordt besproken dat 95% van de totale bouwsom inmiddels is betaald aan de aannemer. De algemene ledenvergadering verleent daarnaast de penningmeester décharge voor het gevoerde beleid en beheer.

Tijdens de algemene ledenvergadering op 13 januari 2020 wordt doorgenomen dat de financiële en liquiditeitspositie van de Tennisvereniging om aandacht vraagt met het oog op de problemen rondom de bouw van het clubhuis. Desondanks wordt aan de penningmeester décharge verleend.

In juli 2020 raakt de Tennisvereniging ermee bekend dat de aannemer failliet is. Een externe adviescommissie krijgt opdracht om de situatie rondom de bouw van het clubhuis te onderzoeken.

Op 22 juni 2021 presenteert de externe onderzoekscommissie haar rapport. De conclusie is dat de Tennisvereniging met een onbetrouwbare aannemer op ongunstige financiële voorwaarden heeft gecontracteerd, terwijl zij niet over een omgevingsvergunning beschikte.

Het rapport van de externe onderzoekscommissie wordt tijdens de algemene ledenvergadering van 22 september 2021 besproken. De Tennisvereniging wil niet achteruit, maar vooruit kijken. Aan het gehele bestuur wordt décharge verleend over het financiële beleid van 2020.

Tijdens de algemene ledenvergadering van 28 oktober 2021 treden de bestuurders af en vindt de benoeming van de nieuwe bestuurders plaats.

De Tennisvereniging stelt per brief van 29 december 2022 de (oud-)bestuurders aansprakelijk voor de schade die de Tennisvereniging door het handelen van deze (oud-)bestuurders heeft geleden.

Het oordeel van de rechtbank

De Tennisvereniging start een procedure op grond van bestuurdersaansprakelijkheid (art. 2:9 BW) danwel onrechtmatig handelen (art. 6:162 BW). De rechtbank wijst de vordering van de Tennisvereniging af. Weliswaar hebben de (oud-)bestuurders naar het oordeel van de rechtbank onzorgvuldig gehandeld, maar niet zodanig dat hen daarvan een ernstig persoonlijk verwijt kan worden gemaakt.

Het oordeel van het hof in hoger beroep

De Tennisvereniging gaat in hoger beroep tegen het vonnis van de rechtbank. Zij stelt dat de bestuurders aansprakelijk gehouden kunnen worden. Het handelen van de (oud-)bestuurders

heeft ertoe geleid dat geen clubhuis is gerealiseerd, terwijl wel grote bedragen door de Tennisvereniging aan de aannemer betaald zijn. De (oud-)bestuurders betwisten dat hen daarvan een persoonlijk ernstig verwijt gemaakt kan worden. Zij doen daarbij onder andere beroep op décharge.

Het beroep van de (oud-)bestuurders op décharge treft naar het oordeel van het hof doel. Met alleen het vaststellen van de jaarrekening, wordt niet automatisch décharge aan het bestuur verleend (art. 2:49 lid 3 BW). Dit moet apart worden besproken en besloten. Zo is ook geschied. Décharge ontslaat de bestuurder van aansprakelijkheid. De Tennisvereniging doet daarmee afstand van haar recht om de (oud-)bestuurders aansprakelijk te stellen voor het gevoerde beleid en beheer voorzover de bestuurders hierover verantwoording hebben afgelegd, omdat de gegevens uit de jaarrekening blijken danwel dat de gegevens op een andere manier bekend zijn bij de algemene ledenvergadering van de Tennisvereniging voordat zij de jaarrekening hebben vastgesteld. In de algemene ledenvergadering is uitgebreid gesproken over de problematiek met de aannemer naar aanleiding van het rapport van externe adviescommissie. Daarna is de jaarrekening door de algemene ledenvergadering vastgesteld. Zodoende ziet de aan het bestuur verleende décharge naar het oordeel van het hof op de gehele problematiek rondom de bouw van het clubhuis.

Hoewel de décharge in de jaren 2017-2019 alleen aan de penningmeester is gegeven door de algemene vergadering, geldt deze volgens het hof vanwege de collectieve verantwoordelijkheid voor het gehele bestuur. Het laat zich, aldus het hof, 'niet wel [...] denken dat jegens de ene bestuurder afstand is gedaan van het recht hem aansprakelijk te stellen voor een collectieve verantwoordelijkheid, en – zonder uitdrukkelijke verklaring voor de verschillende behandeling – geen afstand is gedaan jegens andere bestuurders die mede collectief verantwoordelijk zijn voor hetzelfde onderwerp waarover door hen eveneens verantwoording is afgelegd.'

Het hof oordeelt dat de (oud-)bestuurders niet aansprakelijk zijn voor de schade die de Tennisvereniging heeft geleden rondom de bouw van het nieuwe clubhuis.

R.M.P. Holsbrink, januari 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:8101

Zaaknummer: 200.350.502/01

Rechters: M.M.A. Wind, J.E. Wichers en Ph.W. Schreurs

Advocaten: mr. V.L.M.J. Boitelle en M. Hengeveld

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW